Дніпро, старенький дебаркадер, левино-жовті береги
лежать, на кігті похиливши зелену гриву шелюги.

В пісок причалює пірога. Хтось варить юшку,
дим і дим.
Суха, порепана дорога повзе, як спраглий крокодил.

В Дніпрі купається Купава. Мені ще рочків, може, три.
А я чекаю пароплава із-за трипільської гори.

Моє нечуване терпіння іще ніхто не переміг,
бо за терпінням є Трипілля, а за Черніговом — Черніг.

Черніг страшний, він дуже чорний.
Як звечоріє на Дніпрі,
Черніг сідає в чорний човен і ставить чорні ятері.

І ті корчі, і те коріння, розмите повінню з весни,
і золотаве звечоріння в зелених кучерях сосни.

І ті роки, що так промчали, і пароплав той, і гора...
Це вже невидимі причали
в глибокій пам'яті Дніпра.